

STS de 19 de novembre de 2025, recurs 4956/2024

Si es repeteix una prova per execució de sentència en un procés selectiu, ha de mantenir les mateixes condicions i la mateixa nota de tall encara que sigui en una altra convocatòria (accés al text de la sentència)

En un cas en el que una execució d'una sentència implicava haver de permetre a una aspirant poder tornar a fer una prova relacionada amb un procés selectiu al que s'havia presentat, la controvèrsia estava en si la prova psicotècnica realitzada en execució, juntament amb aspirants d'una promoció posterior, havia de tenir la mateixa dificultat, estructura, temps i criteris que la prova corresponent a la promoció d'origen i sobre quina nota de tall s'havia de considerar per declarar-la apta o no apta, si la de la prova anterior que va causar el motiu de demanda i posterior execució, o bé la de la prova realitzada en execució amb altres aspirants d'una altra promoció.

La recurrent sostenia que havia estat sotmesa a una prova més difícil, però a més amb l'exigència d'una nota de tall més alta, cosa que vulnerava els principis d'igualtat, mèrit i capacitat, així com el dret a l'execució en els seus propis termes.

La demandant denunciava la vulneració del dret d'accés a la funció pública en condicions d'igualtat (art. 23.2 CE) argumentant que la prova psicotècnica en execució tenia una estructura diferent en termes de nombre de tests, preguntes i temps que la de la promoció d'origen, presentava una major dificultat i aplicava criteris d'avaluació diferents.

A més, considerava que exigir-li la nota de tall diferent a la de la promoció d'origen amb una prova diferent la situava en una posició clarament desigual. En aquest sentit va invocar la doctrina consolidada del Tribunal Suprem (STS de 28 de maig de 2024), que exigeix l'equivalència real de les proves en termes d'estructura, extensió i dificultat.

L'Administració de l'Estat defensava que la sentència d'instància es va executar estrictament conforme al seu fonament jurídic quart. Argumentava que la realització del mateix test que els aspirants de la promoció en curs garantia la igualtat, que la dificultat del test no era un element jurídicament rellevant i que la nota de tall no reflectia necessàriament la dificultat, sinó el nivell dels aspirants.

Segons l'Administració el recurs pretenia reobrir una sentència ferma, cosa jurídicament improcedent.

L'interès cassacional estava en determinar si la prova psicotècnica a realitzar en execució de sentència, juntament amb la promoció en curs, havia de comptar amb la mateixa dificultat, característiques, temps de resposta i tipus de proves que la de la de la promoció d'origen.

Aquesta qüestió era rellevant en termes de garantir la igualtat en l'aplicació de la llei, assegurar una execució efectiva de la sentència i unificar la doctrina sobre l'execució de resolucions judicials en processos selectius.

La normativa rellevant del cas eren els arts.9.3 CE (seguretat jurídica), 14 CE (igualtat) i 23.2 CE (accés a la funció pública en condicions de mèrit i capacitat, així com l'art. 55.2 a) i b) del TREBEP respecte els principis d'igualtat, mèrit i capacitat en l'accés a

l'ocupació pública. En segon terme els arts. 24, 117 i 118 CE respecte la tutela judicial efectiva i l'obligació de complir les sentències.

El TS va estimar el recurs de cassació i va anul·lar els autos del TSJ de Madrid que declaraven correctament executada la sentència perquè **va considerar que la sentència no havia estat degudament executada per l'Administració**. Per tant, **va anul·lar la prova psicotècnica realitzada en execució i ordenar la realització d'un nou test psicotècnic que presentés la mateixa o similar dificultat, característiques, temps de resposta i tipus de proves que la de la promoció d'origen**.

També **va disposar que si la recurrent superava la nota de tall de la seva promoció d'origen, hauria de continuar el procés selectiu en els termes fixats a la sentència original**.

El TS va recordar els mateixos criteris seguits en les sentències següents: SSTS de 20 de gener de 2025 núm. 48/2025 (RC 2092/2022, ECLI:ES:TS:2025:344), núm. 39/2025 (RC 1633/2022, ECLI:ES:TS:2025:292), núm. 41/2025 (RC 1796/2022, ECLI:ES:TS:2025:289), núm. 49/2025 (RC 2094/2022, ECLI:ES:TS:2025:341), núm. 42/2025 (RC 1994/2022, ECLI:ES:TS:2025:290), núm. 40/2025 (RC 1634/2022, ECLI:ES:TS:2025:291), núm. 37/2025 (RC 913/2022, ECLI:ES:TS:2025:160), núm. 44/2025 (RC 2015/2022, ECLI:ES:TS:2025:288), núm. 46/2025 (RC 2085/2022, ECLI:ES:TS:2025:352), núm. 51/2025 (RC 3331/2022, ECLI:ES:2025:337), núm. 50/2025 (RC 2773/2022, ECLI:ES:TS:2025:342), núm. 45/2025 (RC 2084/2022, ECLI:ES:TS:2025:163), núm. 47/2025 (RC 2091/2022, ECLI:ES:TS:2025:343), núm. 38/2025 (RC 1613/2022, ECLI:ES:TS:2025:331), núm. 43/2025 (RC 2004/2022, ECLI:ES:TS:2025:287) i la darrera sentència de 8 d'octubre de 2025 (RC 4330/2024, ECLI:ES:TS:2025:4305).